Over beïnvloeden en beïnvloed worden

15 januari 1971
lezing 188

"Groeten en zegeningen voor ieder van jullie hier, lieve vrienden. Want vrienden zijn we allemaal. Er is een band, een diepe innerlijke band voelbaar en in enkele gevallen in aanleg aanwezig op het vlak van de innerlijke werkelijkheid. Waar die band nog slechts in aanleg aanwezig is, is het beslist mogelijk die werkelijkheid te laten worden. En het is ons gemeenschappelijk doel echt de kern van je ware zelf te vinden en zo je werkelijke bestaan. Dit werkelijke bestaan kent alleen licht en schoonheid.

In dit werkelijke bestaan is er niets te vrezen. De leidraad die ik al deze jaren gegeven heb, wijst je de weg en helpt je om stap voor stap door de doolhof van je illusies heen te komen, de doolhof van je angst voor het leven, de angst voor jezelf, je angst voor het bestaan, die allemaal illusies zijn. Alle stappen die je onderneemt om herkenning of ervaring van dit denkbeeldige zelf te vermijden, vervreemden je van je kern, van je ware bestaan in gelukzaligheid, waarin je *weet* dat er niets te vrezen is. Maar je moet door de angst heen om erachter te komen dat het een illusie is en om te kunnen kiezen of je in die illusie wilt blijven leven of die wilt opgeven. Dat laatste vereist wat inspanning en de bereidheid om te veranderen en de durf om enkele onbekende manieren van leven en zijn, van doen en reageren aan te gaan.

Wat nu is die angst, vrienden? Die angst bestaat in vele vormen en variaties. Toch is er één gemeenschappelijke noemer: je angst voor de destructieve en demonische aspecten van tijdelijk misvormde delen van je innerlijk wezen. Dit is waar je bewustzijn, afgescheiden als het is, zich niet in kan schikken. Dit is wat het niet kan accepteren. Het bewustzijn is

bang dat het overspoeld zal worden door de destructieve energieën, juist omdat het die nooit heeft geaccepteerd. Het bewustzijn is te trots en te ongeduldig, te zeer ingesteld op een beperkte visie en beperkt denken om ruimte te kunnen maken voor alle tegenstellingen die in de menselijke ziel aanwezig zijn. En juist door die beperkende neiging van het bewustzijn kunnen de tegenstellingen niet overbrugd worden. Alleen als de misvorming volledig geaccepteerd wordt, kan die zichzelf weer omvormen tot zijn oorspronkelijke staat, tot de prachtige scheppende kracht die je bezielt en je zoveel meer kracht en geluk geeft. Zoals ik door de jaren heen al zo vaak op verschillende manieren gezegd heb, kan die zegenrijke werkelijkheid alleen maar bereikt worden door je wensdromen op te geven. Want daardoor ben je niet bereid om de onredelijke, destructieve kanten van jezelf onder ogen te zien.

Dit brengt me bij het onderwerp van deze lezing. Ik zou speciaal onder jullie aandacht willen brengen hoe je je omgeving beïnvloedt vanuit dit destructieve niveau van je zijn: hoe beïnvloed je anderen? En omgekeerd: hoe word jij beïnvloed door anderen vanuit *hun* negatieve aspecten? Dit is een zeer ingewikkeld en uiterst belangrijk onderwerp, dat niet gemakkelijk te bevatten is. Alleen als je al tot enig inzicht bent gekomen en iets van de onredelijke, onbewuste, destructieve stukken van het kinderlijke, primitieve zelf in je hebt geaccepteerd, kun je hiermee in contact komen en er iets zinvols voor jezelf van maken. Als je op het punt komt waar je dit boosaardige stuk in je niet meer hoeft te ontkennen, niet meer de schuld ervoor op anderen hoeft af te schuiven, je er niet meer tegen hoeft te verdedigen maar het open kunt erkennen, pas dan kun je echt iets gaan doen aan de verwikkelingen die voortkomen uit menselijke interacties op deze verborgen, destructieve en onbewuste niveaus van jou en de anderen.

Allereerst wil ik hier een fundamentele verwarring en pijn noemen waar de hele mensheid aan lijdt. Dit conflict is er altijd, of je je daar nu duidelijk bewust van bent of niet. En ook hier geldt weer: hoe meer jij het je bewust bent, hoe beter je in staat bent het onder ogen te zien en aan te pakken, en hoe eerder je het zult oplossen. Het is dit conflict: op het primitieve, irrationele niveau háát je en wil je redeloos vernietigen, en je weet nog maar ternauwernood waarom je haat en waarom je wilt vernietigen. Op dit niveau ben je totaal egoïstisch en daarom niet bereid enige frustratie te accepteren, geen grote maar ook geen kleine. Op dit niveau ben je niet bereid welk probleem dan ook aan te pakken en daardoor kun je ook je persoonlijkheid niet zinvol en effectief inzetten. Wat de redenen ook mogen zijn, deze onredelijke haat en het verlangen

om te vernietigen bestaan in ieder menselijk wezen.

Je krijgt het voor elkaar je niet bewust te zijn van je haat en destructiviteit en dat is de wortel van elke emotionele ziekte en al het emotionele lijden. Als je door de discipline van het onder ogen zien van het zelf, vooruitgang boekt, krijg je meer bewustzijn, accepteer je dat destructieve aspect en transformeer je het. Als je op deze wijze tot bewustzijn komt, krijg je ook specifiek te maken met de verwarring rond je schuldgevoelens. Verborgen schuld is verwoestend en creëert een vicieuze cirkel die zichzelf voedt en het verwoestende aspect in stand houdt. Hoe schuldiger je je voelt, hoe krachtiger je verbergt datgene wat je je schuldig doet voelen en hoe minder je in staat bent het aan te pakken en te transformeren. Dit onvermogen vergroot dan weer het schuldgevoel. Daar komt dan nog bij dat je, naarmate je meer van jezelf verbergt, steeds gefrustreerder wordt en jezelf steeds meer berooft van het leven dat in wezen goed is. Dus word je kwader, ga je nog meer haten en word je nog destructiever. Zelfs als dit zich niet uit in openlijke daden, brengt je zogeheten onbewuste schuldgevoel je tot duidelijk haatdragend gedrag en haatdragende houdingen, die anderen en het leven en de goedheid van het bestaan afwijzen.

Hoe nu moet er met dit schuldgevoel worden omgegaan? Er zijn twee fundamentele denkwijzen, die beide al door de eeuwen heen op aarde hebben bestaan. De ene zegt dat je niet verantwoordelijk bent voor je gevoelens en opvattingen als je die niet naar buiten brengt. Je bent alleen maar verantwoordelijk voor dat wat je doet. Als je dus haat en wilt doden en vernietigen, als je kwaadaardig en wrokkig wilt zijn, hoef je je daar niet schuldig over te voelen.

Volgens de andere denkwijze zijn gedachten en houdingen ook levende werkelijkheid en hebben zij hun invloed op anderen. Dat zou dan betekenen dat er echte schuld is voor die gedachten en houdingen. We moeten ons ook afvragen of de verborgen neiging om destructief te zijn geen enkele invloed zou kunnen hebben op wat we doen. Het is ondenkbaar, heb ik net gezegd, dat verborgen haat niet op de een of andere manier tot uitdrukking komt, zelfs als de persoonlijkheid zich onthoudt van daden. Terughoudendheid tegenover liefhebben en geven is ook een daad. Maar al te vaak komt de ontkende haat tot uiting in een schijnbaar onschadelijke passiviteit, die ‘alleen maar’ tegen het zelf gericht lijkt. Maar de onderliggende ziedende haat voorkomt positieve daden van liefde en geven, voorkomt dat iemand aan het leven bijdraagt. Zo vloeien uiteindelijk alle daden voort uit de onderliggende

werkelijkheid en energie van de mens.

Deze twee schijnbaar tegengestelde denkwijzen of manieren om het leven, de wereld, jezelf en anderen te benaderen bestaan in iedereen en veroorzaken heel wat verwarring. Welke is de ware? Hoe kom je daarachter? Voor we de wederzijdse interactie op de destructieve niveaus tussen mensen kunnen beschouwen, dient deze vraag eerst te worden beantwoord. Hoe kan het dat beide alternatieven waar zijn en dat het ene het andere niet uitsluit?

Het is absoluut waar dat schuldgevoelens omtrent het primitieve, destructieve stuk in je verwoestender zijn dan het kwaadaardige stuk zelf. Het is waar dat je het moet accepteren om er vanaf te komen. Het is ook waar dat er een enorm verschil bestaat tussen een openlijke destructieve daad en het mentaal en emotioneel bestaan van dit aspect in de mensheid. Dat is waar, ondanks wat ik gezegd heb over de duidelijke gevolgen en invloeden van verborgen opvattingen. Maar door daarvoor een zelfvernietigende, jezelf verterende schuld op je te nemen, maak je de zaak alleen maar erger. In dat schuldgevoel vaag je jezelf weg en word je nog destructiever. Je ontzegt jezelf het leven.

Toch is het echt zo dat je gedachten en gevoelens, je wensen en opvattingen kracht hebben. Deze schijnbare tegenstelling kan alleen maar geheeld worden door jouw oprechte pogingen *je bewust te worden van je eigen destructiviteit, zonder die te rechtvaardigen met de destructiviteit of beperkingen van anderen.* Vanaf het moment dat je dit doet, schakel je de destructiviteit uit, zonder hem te ontkennen, of te verbergen. Als je je haat en boosaardigheid, je egoïsme en wrok ontkent, veroorzaak je problemen voor jezelf en anderen. Het ontkennen van de duivel in je, creëert verwoestende gevolgen. In de ontkenning moet je bijvoorbeeld wel de schuld van je afschuiven, anderen beschuldigen, anderen verantwoordelijk stellen voor waar jij je te schuldig over voelt om het onder ogen te zien. Jij, die zo ijverig op dit pad werkt, hebt jezelf keer op keer zien toegeven aan de verleiding om gelijk te willen hebben, je hebt jezelf het echte of denkbeeldige kwaad van anderen zien gebruiken om het kwaad van jezelf te kunnen ontkennen. Je misvormt en overdrijft om een valse voorstelling van zaken te kunnen geven. Je werkt met halve waarheden, want wat je voor jouw verdediging gebruikt, kan soms elementen bevatten van werkelijk kwaad in anderen. Maar om hen dan verantwoordelijk te stellen voor jouw ellende, dat is niet in waarheid. Het is een van de grofste uitingen van het ontkennen van de eigen verantwoordelijkheid en van het omarmen van een afhankelijke positie.

In feite zeg je: “Ik ben afhankelijk van de aanwezigheid of afwezigheid van het kwaad in een ander”.

Het is niet moeilijk om de situatie te zien waarin je dan terechtkomt. Als je min of meer bewust deze boodschap het leven instuurt, zul je op een dieper niveau van je onbewuste de prijs daarvoor moeten betalen, want dan is de boodschap ook: “Mijn kwaad is verantwoordelijk voor het lijden van anderen”. Zo word je heen en weer geslingerd tussen een kinderlijke afhankelijkheid, waarin je de illusie hebt dat je machteloos bent tegenover het kwaad van anderen en een almachtige verantwoordelijkheid die deze houding je oplegt; dat anderen het slachtoffer zijn van jouw onvolmaaktheid.

Omgekeerd is het zo dat je jezelf van schuld bevrijdt op het moment dat je de volledige verantwoordelijkheid voor je eigen lijden aanvaardt door naar je eigen boosaardige instelling, je eigen misvormingen en destructieve neigingen te kijken, ongeacht hoe verkeerd anderen misschien ook bezig zijn. Uit eigen ervaring zul je leren dat jij alleen maar beïnvloed kunt worden door anderen in de mate jij je eigen negatieve aspecten weerlegt en ontkent, net zo goed als anderen alleen maar door jou beïnvloed worden in de mate waarin zij hun negatieve aspecten ontkennen.

Het vermogen om je onredelijke zelf te erkennen zonder het totaal te worden, maakt je vrij. De noodzaak om je op het slechte in anderen te concentreren is op zich al een destructief iets, dat het je onmogelijk maakt om het slechte in jou echt te bestrijden. Ik bedoel hiermee niet dat jij alleen de hele verantwoordelijkheid op je moet nemen en de ander onterecht van alle schuld moet vrijpleiten. Als er een negatieve interactie is, moeten *beiden* de verantwoordelijkheid delen. Maar ga je je concentreren op de ander en ga je meten en vergelijken en ga je jezelf emotioneel het slachtoffer voelen, dan komt dat neer op het ontkennen van je eigen aandeel, ook al zeg je dat je weet dat jij ook een bijdrage hebt in de interactie. Als je op zoek gaat naar je eigen aandeel, zul je uiteindelijk en onherroepelijk zien hoe je allebei elkaar beïnvloedt vanuit je destructieve niveaus. Je deelt dan echt de verantwoordelijkheid. Dit inzicht is heel bevrijdend. Het bevrijdt je van dat uithollende schuldgevoel, zonder dat het echter je verantwoordelijkheid aantast. Het stelt je in staat om het aandeel van de ander in het wederzijdse conflict te zien en aan te duiden zonder te beschuldigen of vanuit een zelfgekozen slachtofferrol te spreken. Dit heeft een heel heilzaam en meestal doeltreffend effect als de ander er ook maar enigszins voor openstaat. Als

dat niet zo is, betekent dat toch geen knagende frustratie voor jou, want je hoeft je onschuld niet langer te *bewijzen*: je ziet en kent de waarheid. De zuiverheid van deze kennis maakt je heel krachtig en lost alle negatieve energie op. Als je jouw kwaad achter het kwaad van anderen verbergt, word je onherroepelijk zwak en is je strijd hopeloos. Effectief vechten, gezonde agressie, is alleen maar mogelijk als je je niet meer verbergt voor jezelf, voor je eigen eerlijke inzicht, als je niet langer je destructiviteit wilt verbloemen, als je ophoudt te huichelen op dit meest subtiele van alle niveaus.

Zo zie je, vrienden, dat beide denkwijzen waar zijn. Deze schijnbaar tegenovergestelde zienswijzen komen bij elkaar met de sleutel die ik jullie voortdurend aanbeveel: spoor je kwaad op, je onredelijkheid, je primitieve destructieve aspecten, zonder uit het oog te verliezen dat het hier alleen maar gaat om een klein stukje van je. Als je je volledig met dit verborgen stuk identificeert, is het onmogelijk om te leven en er de verantwoordelijkheid voor op je te nemen. Maar hoe verder je het wegstopt, hoe sterker je heimelijk gelooft dat dit stuk je ware zelf is, je enige waarheid. Als je het aan het licht brengt, zal de prachtige werkelijkheid duidelijk worden dat je zoveel meer bent dan je heimelijk bent gaan geloven. Als je deze sleutel gebruikt, kun je het kwaad niet uitleven, niet direct en niet indirect. Dan kun je geen kwaad om je heen verspreiden. De boosaardige gedachten, gevoelens en verlangens kunnen meteen en effectief afgehandeld worden als zij worden erkend. Maar als je ze ontkent, dan stroomt het gif van jou naar anderen en verspreidt het zich in je eigen geestelijke en fysieke lichaam.

Dit laat weer eens zien, in een duidelijk voorbeeld, dat je elke dag van je leven kunt toetsen als je echt kijkt naar jouw interacties in je relaties, dat *de sleutel tot het leven* het oprecht erkennen van je primitieve, destructieve stuk is. Deze sleutel zal uiteindelijk de poorten openen tot waar je in staat zult zijn de zegeningen te ondergaan van de echte wereld, die voortdurend probeert met jou in contact te komen en die je wel angstig en/of blind moet afweren zolang deze gebieden van je wezen nog niet erkend zijn, zolang jij je negativiteit angstig ontkent en er tegenin gaat.

Laten we nu eens bekijken hoe jij anderen beïnvloedt, zowel vanuit je positieve, gerealiseerde en gezuiverde, als vanuit je negatieve niveaus. De heldere, vrije, bevrijde, gezuiverde niveaus, waar je constructief en creatief bent, waar je in waarheid en in liefde bent, waar je van jezelf wilt geven en tegelijkertijd sterk bent en voor jezelf opkomt en je niet door de

destructiviteit van een ander laat raken, die niveaus hebben een heel sterke invloed op je omgeving. Die invloed is er op alle niveaus. Op het openlijke, manifeste niveau zullen je daden en woorden een speciale kracht bezitten en rechtstreeks een gunstige invloed hebben; je zult een voorbeeld zijn voor je omgeving, hoewel je kracht soms verkeerd begrepen zal worden. Degenen die proberen de verantwoordelijkheid voor hun lijden bij jou te leggen door hun boosaardigheid op jou te projecteren, zullen daar niet in slagen omdat jij geleerd hebt je eigen destructieve zelf onder ogen te zien. Dit kan soms wrok veroorzaken, maar uiteindelijk zal het een heel zuiverend effect hebben. Op het onbewuste niveau zullen de energieën die van jou uitstromen, een nog groter effect hebben. Jouw zuivere energie kan door de mist en duisternis heen dringen en het gif oplossen. Iemand die een dergelijke vrijheid heeft bereikt, kan zo aan de boosaardige lagen voorbijgaan en daaroverheen reiken en het beste in de ander tot leven brengen. Dit kan die ander een idee geven van hoe hij kan zijn, zodat hij zich niet meer voor zich zelf hoeft te verbergen.

In welke mate je ook een dergelijke vrijheid hebt bereikt, het effect zal overweldigend zijn. Je beïnvloedt de al bevrijde niveaus van innerlijk leven, van psychische werkelijkheid van anderen, zodat voortdurend een prachtige, stromende energie wordt opgewekt. Deze energie vermenigvuldigt zich steeds weer, reikt uit naar en verbindt zich met andere energiestromen die op dezelfde manier zijn ontstaan. Zo groeit die stroom in kracht en dringt door in de troebele duisternis die door negativiteit in het leven wordt geroepen, dringt dwars door de giftige muren van splitsing heen die door dwalingen, onbewustheid, leugens, kwaadaardigheid, haat en illusie zijn opgebouwd. Hoe krachtiger dit bevrijde niveau is, hoe meer macht het heeft om kwaad op te lossen in jezelf en in anderen. Nu weet je hoe die kracht ontstaat: door het erkennen van je eigen onredelijke destructiviteit, dat is de sleutel. Je kracht hangt af van de mate waarin je dit voortdurend doet.

Als je je in een tussenfase bevindt, als je heen en weer geslingerd wordt omdat je soms deze sleutel gebruikt maar dat op bepaalde gebieden weer niet doet, zal er op de onbewuste niveaus een wisselende strijd zijn tussen jou en anderen. Waar je bevrijde toestand nog zwak is, kun je bezwijken onder het geweld van de misschien zelfs onuitgesproken en onbewuste beschuldigingen en verwijten van de ander, omdat die ander nog ‘sterk’ staat in de ontkenning van de eigen verantwoordelijkheid en kunstmatig zijn eigengerechtigde beschuldiging heeft opgeblazen. In andere gevallen of andere relaties kan jouw bevrijde ware kracht de

doorslag geven en kun je door het al verzwakte negatieve zelf van anderen heenkomen. Hun projecties en beschuldigingen kunnen misschien niet weerlegd worden als je zelf in een toestand van ontkenning en beschuldiging bent, maar ze zijn gemakkelijk te weerleggen als je jezelf in zekere mate bevrijd hebt door de grote sleutel tot het leven te gebruiken, waarover we het hier hebben.

Zo zie je dat de gradaties en variaties van menselijke interactie net zo oneindig en verschillend zijn als de menselijke bewustzijnstoestanden. Als de onbewuste niveaus van twee mensen elkaar beïnvloeden, moet met alle verschillende, steeds veranderende toestanden van beiden rekening worden gehouden. Wat ook het uiteindelijke uiterlijke 'resultaat' wordt, altijd zal dit bepaald zijn door de mate waarin *de sleutel tot het leve*n door hen wordt gebruikt of niet. Oorlog en wederzijdse vernietiging zijn de uiteindelijke uitkomsten wanneer twee entiteiten, of het nu landen zijn of individuen, de sleutel niet gebruiken. Hoe vaker je deze sleutel toepast en je niet langer achter het kwaad van anderen verschuilt, hoe meer je hele zijn in kracht groeit waardoor je in staat gesteld wordt je ware zelf naar buiten te laten komen. Je zult je verbinden met de bevrijde aspecten van anderen. Je zult ze beïnvloeden en ze aanmoedigen hun eigen negatieve aspecten te transformeren, waardoor je ze helpt hun ware zelf te ervaren door die negatieve aspecten heen. Zo wordt een nieuw gevoel van het zelf geboren: het weten dat het negatieve zelf niet de enige werkelijkheid is. Deze uitwisseling hoeft niet het resultaat te zijn van wat je zegt; het is meer hoe jij het wezen van de ander beïnvloedt. Dan zullen je woorden ook een andere uitwerking hebben. Hoe je iets zegt, hoe je doet, hoe je naar anderen voelt, dat alles wordt onherroepelijk bepaald door je kracht, die in het leven geroepen wordt door je eigen negativiteiten onder ogen te zien. Op die manier heb je een gunstige invloed op je omgeving.

Het is overduidelijk dat je nog niet erkende, niet toegestane, geprojecteerde, ontkende destructiviteit onmiddellijk het overeenkomstige stuk in anderen beïnvloedt. Wederzijdse beschuldigingen, jezelf vrijpleiten door de schuld op de ander te schuiven, de drang om gelijk te willen hebben, al die ontwijkende tactieken bouwen de negatieve interactie op, de strijd en het conflict, de pijn en de verwarring.

Laten we nu het proces eens omdraaien. Hoe word jij beïnvloed door anderen? Heel wat mensen leven in een sfeer van harmonie en kracht. Zij hebben genoeg doorgewerkt om niet meteen destructiviteit om zich heen te verspreiden. De meeste mensen bevinden zich in hun huidige

ontwikkelingsfase nog in een toestand waarin zij zich angstig verdedigen tegen het leven, zelfs als daar geen reden toe is en als zij in contact zijn met mensen die hun liefde en hulp willen geven. Zo verspreiden zij het kwaad door zich af te sluiten voor waarheid en liefde, voor geven en ontvangen. Maar een aantal ontwikkelde mensen is niet meer in die toestand. Die zijn, zoals ik al zei, vrij genoeg om het beste van zichzelf te geven, zonder enige verdediging. Dit maakt ze echter nog niet immuun voor beïnvloeding door de destructiviteit van anderen. Zij worden misschien wel heel gemakkelijk beïnvloed door de onbewuste negatieve gedachten en gevoelens, de vervuilde energie van anderen en worden zo tot slachtoffer en afhankelijk. Het is alsof ze uitstralen: “Ik eis perfectie om me heen, zodat ik kan blijven in wat ik bereikt heb: mijn gezuiverde, zegenrijke staat”. Als dit het geval is, moet nog heel wat vooruitgang worden geboekt, want de ware immuniteit komt pas als er geen afhankelijkheid meer is, als de negativiteit van een ander je niet langer kan beïnvloeden. Als die je wel beïnvloedt, moet er nog twijfel over jezelf en schuld in je zijn, als gevolg van het nog niet onder ogen zien van al je verwarringen en destructieve impulsen, al je onredelijke aspecten en je vasthouden aan illusies. Hoe vaak je dit ook hebt gedaan, er zijn nog altijd onduidelijke gebieden, want anders zou je niet zo kwetsbaar zijn en niet zo te beïnvloeden door het misschien veel duidelijker kwaad van de anderen. Wat betekent dat je nog altijd terug moet keren naar dit aardse leven, moet leven in deze sfeer van gespletenheid, waar je moet vechten met tegenstellingen: plezier en pijn, leven en dood, goed en kwaad. Je kunt die tegenstellingen niet helen als je de sleutel van het leven niet gebruikt.

Als je zo te beïnvloeden bent door de negatieve aspecten van anderen, moet je werkelijk onderzoeken wat je zo kwetsbaar maakt. Ik durf wel te zeggen dat deze afhankelijkheid en kwetsbaarheid op het niveau van de psychische energie moet overeenkomen met een psychologische weigering om verantwoordelijk te zijn voor jezelf: je wilt het leven en anderen de schuld blijven geven van jouw ellende. Er moet een gebied zijn waar je jezelf niet eerlijk onder ogen ziet. Want als je dat wel doet, als je dat van ganser harte en totaal doet, heeft de negatieve energie en uitstraling van anderen geen enkel effect op je. Je hoeft dan geen onechte verdedigingen op te werpen waartegen alles terugkaatst en niets tot je door kan dringen. Uiteindelijk is dat een van de redenen waarom die verdedigingen worden opgebouwd: om de pijn af te weren van de wreedheid, vijandigheid, gemeenheid van anderen, de door niets gerechtvaardigde eisen die ze stellen aan de wereld en daardoor ook aan jou. Je kunt je best bewust zijn van die angst, maar je begint nog maar

geleidelijk te onderzoeken en te ondervinden dat die verdedigingen álles afweren wat het leven in zo'n overvloed te geven heeft. Dus werken die verdedigingen in je nadeel. Zij voorkomen dat het goede van het leven in je komt, zij voorkomen dat je volstroomt met het beste wat er is: je eigen goede gevoelens. Dit nu wordt onmogelijk gemaakt door deze onbewuste en verzwakkende verdedigingen.

Als je deze verdedigingen loslaat, kun je opgaan in het leven, samengaan met het psychische wezen van anderen, waarin een uitwisseling van liefde en waarheid kan plaatsvinden. In ieder individu komt universele waarheid op een unieke manier tot uiting. Deze verscheidenheid geeft het leven een speciale plezierige spanning, zonder de diepe innerlijke vrede aan te tasten. De stroom van die uitwisseling verrijkt je zo diep dat geen woorden dit kunnen beschrijven. Het is precies de tegenovergestelde manier van leven die voortkomt uit het opgesloten zitten binnen je verdedigingsmuren, die je volledig buitensluiten en je erg eenzaam maken. Die verdedigingen leiden tot een diep ongelukkig bestaan, een heel afhankelijk, beperkt en lijdend bestaan!

Van de andere kant kun je niet totaal open leven zolang je nog in je huidige staat bent, zolang je nog niet de niveaus van je wezen hebt doorzocht waarop je anderen de schuld geeft van hun kwaad, omdat je ervoor terugdeinst je eigen kwaad onder ogen te zien. In deze staat moet je wel uiterst kwetsbaar zijn, wat dan weer gerationaliseerd moet worden door vol trots te verklaren dat je zo 'gevoelig' bent. Maar deze gevoeligheid is geen teken van een unieke individualiteit in goddelijke zin. Het is een nutteloos waandenkbeeld. In deze staat moet alles je kwetsen en doorboren. Als je niet met kracht de sleutel ter hand neemt die ik je keer op keer aanbied, heb je absoluut je destructieve verdedigingen nodig die je buiten het leven sluiten.

Het is jouw taak een bestaanswijze te vinden waarin je afdoende verdedigd bent, niet ziekelijk verdedigd; realistisch verdedigd, niet irrealistisch. *Deze realistische en afdoende verdediging tegen het vijandig beïnvloed worden door het kwaad van anderen is: het totaal onder ogen zien van je eigen kwaad, het dagelijks vernieuwde besluit dit te doen*. De tekenen zijn er altijd: de behulpzame aanwijzingen die het leven je biedt, zijn jouw graadmeters. Ze bestaan uit je angstige, boze, verwarde reacties. Misschien herken je ze nog niet meteen. Als je dat wat je stoort, nu eens niet zoals gebruikelijk wegschuift en verstandelijk gaat verklaren, ontdek je misschien op de eerste plaats dat je van streek bent door wat anderen jou aandoen. Het kan oneerlijk lijken, of misschien ook

zijn. Maar blijf dan niet hangen op het niveau waar je dit jezelf aanpraat, ervan overtuigd dat dit je onrust rechtvaardigt en verklaart. Als je deze verleiding weerstaat en er doorheen gaat, geef je gehoor aan de les en het teken van het leven.

Als je een enkele dag doorbrengt in een zegenrijke staat waarin je heel levend bent en in diep contact met je meest innerlijke wezen en dus met het hele universum, waarbij je vreugde uitstraalt en tot een werkelijk diepe en zinvolle uitwisseling met anderen komt, een toestand waarin je het leven niet hoeft af te weren, niet van binnenuit en niet van buitenaf, als je één dag op deze manier leeft, zul je beseffen dat je je die dag tegen niets en niemand hebt verdedigd. Maar het is ook mogelijk dat je die dag het geluk had om terecht te komen in de geestelijke sfeer van sterke, heldere, bevrijde spirituele energie en spiritueel bewustzijn. Geen enkele onbewuste destructiviteit van anderen kwam jouw kant op. Je denkt misschien dat zo'n negatieve toevloed niet tegen jou gericht is omdat jij jij bent, maar eenvoudigweg omdat jij een ander menselijk wezen bent en dus de 'vijand' vertegenwoordigt.

Als dit laatste de reden is van die zegenrijke dag, ben je dan echt vrij en veilig? Ben je dan eigenlijk niet nog afhankelijk en dus onvermijdelijk bang, ongeacht of je nu wel of niet deze angst en dit wantrouwen altijd zo ervaart? Het antwoord is duidelijk. Je moet doorgaan om geheel en al jezelf te worden en daardoor geen destructieve verdedigingen meer nodig te hebben die jou afschermen en de verantwoordelijkheid voor jouw staat naar anderen schuiven.

De meeste dagen bieden de mogelijkheid om dit te doen. Je zult meer aandacht moeten besteden aan de vele onplezierige reacties die je voelt. Daar ligt de sleutel. Hoe je reacties naar anderen ook mogen zijn, reacties die je niet bepaald blij maken met jezelf en die anderen, ze moeten onderzocht worden. Deze reacties en gebeurtenissen die op je weg komen, helpen je er steeds weer aan herinneren dat de grootste therapeut van allemaal zich aan jou aanbiedt: het leven zelf. Er is iets dat je nog niet echt herkend hebt en dat je moet zien en moet ontdekken: waarom ben je zo kwetsbaar? Als je het teken ziet voor wat het is, aandacht schenkt aan de pijn of het ongemak dat je nu ondergaat en met alle kracht en vastberadenheid van je moedige zelf beslist: "*Ik wil nu het deel in mezelf zien dat ervoor verantwoordelijk is dat ik beïnvloed word door het kwaad van een ander*", dan moet je het wel ontdekken en moet je wel vrijer en zekerder worden dan ooit.

Ongelukkig genoeg lokt de verleiding om je te concentreren en je alleen maar te richten op de tekortkomingen van een ander, het kwaad, het slechte, je keer op keer weg van waar je zou moeten zijn. Wat je ook in anderen ziet en of het nu wel of niet terecht is, je zult er alleen maar vrede mee hebben en er duidelijk over zijn als je aandacht schenkt aan het teken en volledig begrijpt waarom je kwetsbaar bent en blootgesteld wordt aan de werkelijke of vermeende negativiteit en destructiviteit van anderen.

Ik kan er niet genoeg nadruk op leggen: gebruik die sleutel. Ik wil hier zeggen, vrienden, dat diegenen van jullie die dit veeleisende maar heel echte padwerk doorzetten, deze ware, onverdedigde, open, vloeiende staat van veiligheid, zegen en vrede zullen vinden. Het pad vraagt zoveel omdat het geen ruimte laat voor projecties en uitvluchten, hoezeer iemand dat ook probeert. Sommigen vallen af omdat zij in deze incarnatie nog niet bereid zijn de hele weg met zichzelf te gaan en liever blijven hangen in het afschuiven van de schuld op anderen. Maar diegenen van jullie die mij de hele weg volgen, moeten wel de waarheid van het bestaan vinden. Het kan niet ontkend worden dat het pad een harde leerschool is, juist omdat het geen uitweg openlaat. Het laat geen ruimte voor sentimentaliteit die je zwakheid en het jezelf ontlopen aanmoedigt. Maar juist daarom houdt het zich aan de belofte die het doet. Steeds meer van jullie komen daar daadwerkelijk achter en ervaren het ook letterlijk. *Je zult je echte waarheden alleen maar vinden als je de moed hebt opgebracht je slechte, vervormde aspecten op te zoeken*. Je zult dan ook beslist je ware vermogen tot het geven en ontvangen van liefde ontdekken niet als een idee, gedachte of ideaal, niet als een illusie, maar als een echt ervaren realiteit in je leven van alledag. Dit zijn geen loze beloftes en verre idealen. Dit zijn de beloftes die het leven doet en nakomt voor wie de sleutel tot het leven gebruikt op dit niveau van bestaan. Hoe meer je dat doet, hoe minder je je hoeft te verdedigen tegen pijn en daardoor tegen de zegen van het leven, de gave van het leven, dat voortdurend tot je komt."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1971
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Affecting and Being Affected'.
Vertaling door Ernst Winkler in 1987.
© Stichting Gemeenschap Het Pad. Uitgave 2009